

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby ve věci žalobce: **Rollecate B. V.**, se sídlem Staphorst, H. G. Zwerusstraat 3, 7951 CZ, Nizozemské království, zast. Mgr. Milošem Procházkou, advokátem se sídlem v Brně, Divadelní 4, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 4. 2013, č. j. 12022/13/5000-14305-706986,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů toho řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „žalovaný“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“) ze dne 1. 11. 2012, č. j. 554087/12/001535108891, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

V žalobě uvádí žalobce, že jako právnická osoba podnikající v oboru stavebních prací uzavřel smlouvu o dílo se společností Quinn Hotels Praha a. s., jejímž předmětem byly stavebně montážní práce na objektu hotelu Hilton v Praze s termínem provedení v roce 2011. Žalobce nemá na území České republiky provozovnu ve smyslu zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále též „zákon o DPH“ nebo „ZDPH“), resp. zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí, ani si zde nezřídil organizační složku.

Podle zákona o DPH platí, že plátce daně z přidané hodnoty z jiného členského státu, kterému je poskytnuto zdanitelné plnění s místem plnění na území jiného členského státu, má právo požádat o vrácení daně z přidané hodnoty uhrazené v hodnotě zboží a služeb pořízených na území jiného členského státu.

V daném případě žalobce požádal prostřednictvím elektronického portálu dne 24. 4. 2012 o vrácení daně uhrazené v hodnotě služeb pořízených v České republice. Žalobce byl následně vyzván dne 13. 6. 2012 prostřednictvím elektronické adresy i.v.d.hul@rollecate.nl k doplnění žádosti o vrácení daně. E-mailová zpráva obsahovala informaci, že odpovědi na zprávu nebudou brány v úvahu. Přílohou zprávy byla výzva v českém jazyce. S ohledem na uvedenou informaci žalobce na e-mailovou zprávu nereagoval.

Práce dle smlouvy o dílo nebyly dokončeny do konce kalendářního roku 2011 a novela zákona o DPH, účinná od 1. 1. 2012 zavedla nové pravidlo týkající se DPH v případě vybraných služeb, a to v ustanovení § 92a, v němž pro určitá zdanitelná plnění zavedla režim tzv. přenesené daňové povinnosti, kdy povinnost přiznat a zaplatit DPH se přenáší na odběratele v případě, že dodavatel i odběratel jsou osoby povinné k dani - plátcí registrovaní v České republice. Tato novela stanovila i povinnost příjemci - plátcí daně se sídlem v jiném členském státě EU – se registrovat pro účely DPH v České republice a tedy v souladu se ZDPH podávat daňové přiznání a související hlášení, pokud přijali plnění v tomto režimu přenesené daňové povinnosti. Pro splnění této povinnosti si žalobce ustanovil zástupce, a to udělením plné moci daňovému poradci - společnosti Tax Consulting Brno, spol. s r.o. Plná moc byla zaslána žalovanému dne 30. 7. 2012 a dle tvrzení žalovaného byla doručena 8. 8. 2012. Žalobce poukázal na ust. 41 a násl. zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), z něhož vyplývá, že pokud má daňový subjekt svého zástupce, pak se písemnosti doručují tomuto zástupci.

Dne 31. 8. 2012 bylo vydáno rozhodnutí, č. j. 469354/12/001535108891, kterým správce daně rozhodl tak, že žádosti o vrácení DPH se nevyhovuje a z požadované částky se přiznává nárok na vrácení daně ve výši nula korun. Toto rozhodnutí bylo zasláno opět na elektronickou adresu i.v.d.hul@rollecate.nl a nikoli zástupci. Žalobce neporozuměl obsahu a z anglické části e-mailu pouze dovodil, že na odpověď nebude brán zřetel. Žalobce se poté dne 19. 10. 2012 obrátil na svého daňového poradce, který okamžitě podal odvolání, jenž následně ještě doplnil. Žalovaný odvolání zamítl.

V návaznosti na uvedené žalobce doplnil, že podal i druhou žádost o vrácení DPH podle ust. § 82a ZDPH, která byla přijata dne 23. 5. 2012 a týkala se jiných daňových dokladů než žádost první, měla však obdobné vady jako první žádost. V případě této žádosti byl postup správce daně obdobný. Správce daně vyzval prostřednictvím e-mailové zprávy žalobce k doplnění údajů uvedených v žádosti. Žalobce na tuto výzvu nereagoval ze stejného důvodu - e-mailová zpráva obsahovala oznámení, že na přímou odpověď nebude brán zřetel a obsah přílohy byl v českém jazyce. Po marném uplynutí lhůty pro doplnění žádosti vydal správce daně rozhodnutí, kterým žádost zamítl. O této druhé žádosti a jejím zamítnutí se zástupce daňového subjektu taktéž dozvěděl až dne 19. 10. 2012 a obratem podal proti této žádosti odvolání. Správce daně o tomto odvolání rozhodl sám tak, že odvolání v plném rozsahu vyhověl, původní rozhodnutí změnil a žalobci požadovanou částku daně vrátil.

Žalobce své námitky proti napadenému rozhodnutí vyjádřil v následujících žalobních bodech:

V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti nebylo platně doručeno, neboť žadatel měl v době doručování svého zástupce v České republice. Správce daně při rozhodování ve věci žádosti o vrácení daně ve smyslu ustanovení §82a ZDPH znevýhodnil žalobce zpřísněním výkladu ZDPH tím, že komunikoval pouze prostřednictvím e-mailové adresy uvedené v žádosti o vrácení daně. Podle žalobce je výklad zákona, který znevýhodňuje jakoukoli osobu, v příkrém rozporu jak se zásadami daňového řízení uvedenými v daňovém řádu, tak i v rozporu s Listinou základních práva svobod. Jak konstatoval Ústavní soud, rozhodování správce daně nesmí obsahovat prvky libovůle. Ústavní soud konkrétně uvedl: „*Je-li k dispozici více výkladů veřejnoprávní normy, je třeba volit ten, který vůbec, resp. co nejméně, zasahuje do toho kterého základního práva či svobody.*“ (I.ÚS 1611/07)

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tvrdí, že ust. § 82b ZDPH vylučuje doručování písemností zástupci osoby zúčastněné na správě daní, neboť ust. § 82b ZDPH je speciálním ustanovením vůči ustanovení o doručování uvedenému v daňovém řádu. Takový výklad však vylučuje zástupce daňového subjektu z poskytování odborné pomoci osobě zúčastněné na správě daní a je v rozporu se zásadami daňového řízení. Správci daně je sice dána možnost doručovat prostřednictvím e-mailové adresy, povinnost informovat zástupce daňového subjektu o tomto doručení však není dotčena. Postup uváděný žalovaným je v rozporu s § 6 odst. 3 daňového řádu i § 82b odst. 1 ZDPH.

Ve druhém žalobním bodu žalobce nesouhlasí s žalovaným, že správci daně nebylo známo zastupování žalobce. Podle žalobce měl správce daně již při podání dostatečné doklady, ze kterých mu byla známa existence plné moci udělené zástupci. Těmito doklady jsou zejména přihláška daňového subjektu k registraci, kde je uvedeno nizozemské daňové registrační číslo žalobce. Nedílnou součástí registrace jsou i předložené listiny, tj. výpis z obchodního rejstříku nizozemské obchodní komory a zejména listina osvědčující registraci osoby povinné k dani v Nizozemí vydaná nizozemským správcem daně. Stejně daňové identifikační číslo je uvedeno i v žádosti o vrácení DPH podané elektronicky v souladu s ustanovením § 82a ZDPH. Namítaná skutečnost interního postupu správce daně, kdy správce daně v rámci správy daní přiděluje zahraničním daňovým subjektům interní evidenční číslo označené jako VČP nemůže mít na skutečnost, zda mu existence plné moci byla známa, žádný vliv. Povinnost uvádět jakékoliv údaje v daňovém řízení může stanovit pouze zákonný předpis, případně může být stanoveno rozhodnutím vydaným na základě zmocnění uvedeného v zákoně. Žalobci není znám zákonný předpis, který by takovéto zmocnění správci daně udělil, ani mu není známo, že by správce daně vydal rozhodnutí, podle kterého by žalobce měl uvádět VČP ve veškeré komunikaci se správcem daně. Toto interní číslo přiděluje správce daně dle vlastního uvážení a jeho přidělení osobě zúčastněné na správě daní nesděluje, na rozdíl od daňového identifikačního čísla, jehož existenci lze ověřit ve veřejných seznamech. Žalobce rovněž poukazuje na skutečnost, že správce daně musí respektovat jakoukoli plnou moc, která mu byla doručena k zastupování, bez ohledu na to, zda je tato plná moc doručena v rámci probíhajícího řízení či nikoli.

Ve třetím žalobním bodu žalobce nesouhlasí s tím, že odvolání bylo podáno po lhůtě. Žalovaný totiž zcela pominul zásady doručování v daňovém řízení. Žalovaný neunesl důkazní břemeno stran prokázání řádného doručení rozhodnutí daňovému subjektu, i když tvrdí, že doručením prostřednictvím e-mailové adresy splnil svoje povinnosti dané legislativou. Takový formalistický výklad zákona dle žalobce nemůže obstát. Žalovaný doručil e-mailovou

zprávu na adresu žalobce a zcela ignoroval existenci zástupce žalovaného, jehož plnou moc měl platně doručenou.

Podle ZDPH mohou být písemnosti doručovány na elektronickou adresu uvedenou v žádosti o vrácení daně, současně však ZDPH stanoví, že při řízení se použije ustanovení daňového řádu. Výklad zastávaný žalovaným, že se doručuje pouze na adresu uvedenou v žádosti je v rozporu s ustanovením daňového řádu, který stanoví, že písemnost se doručuje zmocněnci. Žalobce dále poukázal na ust. § 35 odst. 3 daňového řádu, dle kterého lhůta pro podání odvolání počne běžet až doručením všem, kterým má být doručeno, v tomto případě tedy jak žalovanému, tak i jeho zástupci.

V e-mailové zprávě bylo uvedeno, že „*tato zpráva je tzv. NO REPLY. Přímé odpovědi na tento e-mail nebudou brány v úvahu.*“ K této zprávě byla přiložena příloha v jazyce, který není žalobci znám, žalobce tedy nebyl poučen o svých právech a byl správcem daně informován o tom, že nemá na zprávu odpovídat a na případnou odpověď nebude brán zřetel. Tato informace uvedená v e-mailové zprávě je podle žalobce poučením správce daně daňovému subjektu.

Žalobce připomíná, že hlavním smyslem úpravy doručování uvedené v § 82b ZDPH je zjednodušení správy daně v případě, že o vrácení daně žádá osoba neusazená k dani v tuzemsku. Z tohoto důvodu je ust. § 82b koncipováno tak, že správce daně může doručovat prostřednictvím elektronické adresy, ale neznamená, že se jedná o jediný možný způsob doručování. Podle žalobce tak správce daně neunesl důkazní břemeno o platném doručení.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že byly porušeny zásady daňového řízení podle § 35 odst. 3 daňového řádu. Žalovaný totiž v rozhodnutí o zamítnutí odvolání uvádí, že plná moc udělená zástupci daňového subjektu mu byla doručena dne 8. 8. 2012, současně však tvrdí, že mu existence plné moci nebyla známa, neboť registraci plné moci provedl pod českým DIČ CZ68313475. Toto daňové identifikační číslo přidělil žalobci na základě podané žádosti o registraci zahraničního plátce daně teprve na základě provedení vlastní registrace. Pro registraci osoby povinné k dani v jiném členském státě existuje zvláštní formulář obsahující údaje požadované správcem daně pro provedení registrace. Jedním z těchto údajů je i uvedení daňových identifikačních čísel přidělených osobě povinné k dani – plátcí z jiného členského státu v jiném členském státě EU. V přihlášce k registraci je uvedeno stejné daňové identifikační číslo jako v žádostech o vrácení DPH podaných podle ustanovení § 84b. Žalovaný použil stejné nizozemské daňové identifikační číslo i v dalších písemnostech týkajících se žádosti o vrácení DPH. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že žalovanému byla existence plné moci známa již dne 8. 8. 2012. V tomto ohledu žalovaný ignoroval § 35 odst. 3 daňového řádu, podle kterého se v pochybnostech považuje lhůta za zachovanou, pokud se neprokáže opak. Pochybnosti vyplývají ze skutečnosti, že správce daně věděl nebo vědět mohl, že osoba nově registrovaná k DPH a žadatel o vrácení DPH jsou jedna osoba. Existence či naopak neexistence vnitřních mechanismů předávání informací správce daně, je zcela nepodstatná.

V pátém žalobním bodu žalobce tvrdí, že se žalovaný nezabýval námitkou uvedenou v odvolání, konkrétně nesprávným úředním postupem prvostupňového orgánu. Žalobce vlastním šetřením zjistil, že správce daně vydal při prověřování skutečností uvedených v žádosti žalobce o vrácení daně výzvu subdodavateli stavebních prací, společnosti Styl 2000 s.r.o. k prokázání skutečností uvedených v žádosti o vrácení daně, a to již 24. 5. 2012. Na tuto výzvu společnost Styl 2000 s.r.o. předložila správci daně doklady totožné s doklady předanými žalobcem. V odpovědi na výzvu uvedl subdodavatel veškeré údaje potřebné k

rozhodnutí. Přesto správce daně dne 13. 6. 2012 vyzval žalobce k odstranění pochybností zasláním výzvy na e-mailovou adresu uvedenou v žádosti, ačkoliv měl v době vydání rozhodnutí o zamítnutí vrácení daně veškeré důkazní prostředky, na základě kterých mohl rozhodnout kladně ve prospěch žadatele. Správce daně však k těmto důkazním prostředkům nepřihlédl a žádost zamítl. Podle žalobce je popsán postup v rozporu se zásadami daňového řízení, např. ust. § 5 odst. 3 daňového řádu, podle něhož správce daně šetří práva a právem chráněné zájmy daňových subjektů. Pokud si správce daně opatřil důkazy o existenci zdanitelného plnění, ověřil si existenci dodavatele a oprávněnost nároku, pak měl rozhodnout kladně. Dále správce daně porušil § 8 odst. 1 daňového řádu, podle kterého „správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy. Správce daně posuzuje každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti; přitom přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo.“ Postup správce daně odporuje i článku 20 odst. 1 směrnice 2008/9/ES, která stanoví prováděcí pravidla pro vrácení daně z přidané hodnoty stanovené směrnicí 2006/112/ES. Podle názoru žalobce se žalovaný vůbec nezabýval meritem věci, když se věnoval pouze možnosti doručování.

V šestém žalobním bodu žalobce namítá účelovost postupu žalovaného, nepřezkoumatelnost rozhodnutí a snahu žalovaného zakrýt nedostatky daňového řízení. Dle žalobce je ignorováno právo žalobce na zastoupení v daňovém řízení, právo žalobce na sdělení obsahu písemnosti, resp. jeho právo na tlumočníka dle ustanovení § 76 daňového řádu a to s ohledem na účelový výklad § 82b ZDPH, který vede k vyloučení zástupce daňového subjektu z řízení. Žalovaný se dle žalobce snaží zakrýt nesprávné provedení hodnocení důkazů správcem daně, přičemž informace sdělená v e-mailu, který byl zaslán žalobci, je koncipována tak, aby vyvolala v příjemci zprávy dojem, že na ni nemá reagovat. Toto je podle názoru žalobce zásadní nedostatek celého řízení, neboť povinností správce daně je mj. poučit osobu zúčastněnou na správě daní o jejích právech a povinnostech, a pokud je to nutné, má povinnost umožnit osobě zúčastněné na správě daní zajistit si tlumočníka. Toto právo bylo žalovanému upřeno.

Žalovaný v písemném vyjádření k obsahu žaloby navrhl zamítnutí žaloby a k meritu věci uvedl, že je třeba zdůraznit, že v daném odvolacím řízení se odvolací orgán nezabýval a ani zabývat nemohl rozhodnutím správce daně prvního stupně ve věci žádosti o vrácení daně, tedy „nesprávným úředním postupem orgánu v prvním stupni“, jak uvádí žalobce, když napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a zastavil odvolací řízení z důvodu podání odvolání po lhůtě. Z uvedeného důvodu je nutno námitky obsažené v žalobním bodu č. 5 odmítnout jako irelevantní. Žalobce v odvolání pouze namítal, že správce daně ignoroval plnou moc a nedoručil rozhodnutí v souladu s § 41 daňového řádu. S uvedenými odvolacími důvody se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. Dalším obsahem odvolání bylo pouze konstatování žalobce, že proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vrácení daně z přidané hodnoty podal odvolání dne 19. 10. 2012, které bylo doplněno dalším podáním dne 5. 11. 2012, a žádal, aby správce daně pokračoval v řízení o vrácení daně, vzal v úvahu veškerá podání a důkazy a aby změnil zamítnutí žádosti o vrácení daně, žádosti vyhověl a daň vrátil. V této souvislosti pak nemůže obstát ani žalobcem uváděné tvrzení o nesprávném úředním postupu správce daně v prvním stupni.

Pokud žalobce v žalobě poukazuje na odlišný postup správce daně při vyřizování jeho jiné žádosti o vrácení daně, podané dne 23. 5. 2012, žalovaný na vysvětlenou uvádí, že správce daně odvolání vyhověl, neboť v tomto případě bylo odvolání podáno včas a

v průběhu odvolacího řízení byly doplněny zákonem o dani z přidané hodnoty vyžadované údaje.

Rozhodnutí ve věci žádosti o vrácení daně z přidané hodnoty, proti kterému bylo přípustné odvolání ve lhůtě do 30 dnů ode dne jeho doručení, bylo doručeno e-mailem žalobci dne 31. 8. 2012. Odvolání bylo podáno dne 19. 10. 2012, tedy po uplynutí zákonné lhůty. Z tohoto důvodu žalovaný odvolání zamítl a zastavil odvolací řízení a nevyzval odvolatele k doplnění náležitostí odvolání.

V ust. § 82a a § 82b zákona o DPH je upraveno vrácení daně v tuzemsku osobám registrovaným k dani v jiném členském státě. Podmínkou pro vrácení daně v tuzemsku je podání žádosti o vrácení daně prostřednictvím elektronického portálu v jiném členském státě, v němž má osoba registrovaná k dani sídlo, místo podnikání nebo provozovnu. Žádost o vrácení daně se zákonem stanovenými náležitostmi a přílohami musí žadatel vyplnit v českém jazyce, a to i v případě vyžádání doplňujících údajů. Při řízení ve věci vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě se postupuje podle daňového řádu, není-li stanoveno tímto zákonem jinak. Správce daně může činit veškeré úkony vůči žadateli elektronicky. Oznámení, výzvy a rozhodnutí ve věci vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě se doručují na elektronickou adresu uvedenou v žádosti o vrácení daně. Doručením se rozumí odeslání datové zprávy na uvedenou elektronickou adresu.

K jednotlivým žalobním bodům uvedl žalovaný konkrétně

- k námitkám v prvním a druhém žalobním bodu, že skutečnost, že žalobce má zástupce, byla zjištěna až z odvolání podaného zástupcem žalobce dne 19. 10. 2012. V tomto podání zástupce uvedl, že plná moc k zastupování společnosti Rollecate B. V. (Fiscale EENHEID ROLLECATE B. V., RADEKO BEHHER B.) je uložena u správce daně. Dne 1.8.2012 byla totiž správci daně doručena přihláška k registraci Rollecate B. V. se sídlem R.D. BUGELSTRAAT. Následně dne 8. 8. 2012 byla správci daně doručena plná moc datovaná 19. 7. 2012 udělená Rollecate BV, Staphorst společnosti Tax Consulting Brno, spol, s r.o.

Skutečnost, že správce daně doručoval žalobci na elektronickou adresu uvedenou v žádosti o vrácení daně v souladu s úpravou ust. § 82b odst. 3 zákona o dani z přidané hodnoty, je pouze důsledkem toho, že neměl informaci tom, že Rollecate B. V., když takto byl subjekt označen jak v plné moci, tak i v přihlášce k registraci, je shodný subjekt jako subjekt v žádosti o vrácení daně. Postup správce daně při doručování rozhodnutí ve věci žádosti o vrácení daně z přidané hodnoty proto nelze hodnotit jako postup v rozporu s ust. § 41 odst. 2 daňového řádu, v rozporu s ust. § 6 odst. 3 daňového řádu ani jako postup v rozporu s ust. § 82b odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty.

- k námitkám ve třetím a čtvrtém žalobním bodu žalovaný konstatuje, že správce daně neměl žádné pochybnosti o tom, že 30denní odvolací lhůta marně uplynula dne 1. 10. 2012, neboť rozhodnutí ve věci žádosti o vrácení daně z přidané hodnoty bylo doručeno žalobci v souladu s ust. § 82b odst. 3 zákona o DPH dne 31. 8. 2012. Správci daně nelze klást k tíži údaje - označení subjektu uváděné žalobcem.

- k námitkám v šestém žalobním bodu žalovaný vyjádřil nesouhlas s tím, že jeho rozhodnutí je založeno na čistě formálním výkladu zákona o DPH. Správce daně v daném případě pouze vycházel z informací, které měl v době doručování výzvy k odstranění pochybností a rozhodnutí ve věci žádosti o vrácení daně z přidané hodnoty k dispozici. Právo žalobce na

zastoupení neignoroval. Poté, co z odvolání ze dne 19. 10. 2012 zjistil, že Rollecate B.V. je subjekt totožný se žalobcem a ověřil existenci plné moci udělené Rollecate B.V. společnosti Tax Consulting Brno, spol. s r.o., doručil tomuto zástupci v souladu s ust. § 41 odst. 1 daňového řádu rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a odvolací řízení zastavil. Stejně tak bylo tomuto zástupci doručeno žalobou napadené rozhodnutí odvolacího orgánu.

Namítá-li žalobce porušení práva na tlumočníka, žalovaný uvádí, že podle ust. § 76 odst. 1 daňového řádu se při správě daní jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Z uvedeného důvodu, v souladu s úpravou ust. § 82b odst. 1 zákona o DPH, podle kterého se při řízení ve věci vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě postupuje podle daňového řádu, není-li stanoveno tímto zákonem jinak (když zákon o DPH ohledně používaného jazyka neobsahuje odlišnou úpravu), správce daně vyhotovil jak výzvu, tak i rozhodnutí ve věci žádosti o vrácení daně z přidané hodnoty v češtině. Uvedeným postupem nedošlo k ignoraci práva žalobce na tlumočníka, neboť podle ust. § 76 odst. 3 daňového řádu každý, kdo neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. Skutečnost, že si žalobce na své náklady nezajistil tlumočníka, nelze považovat za pochybení ze strany správce daně.

Nelze souhlasit ani s tvrzením, že informace sdělená žalobci v e-mailu je koncipována tak, aby vyvolala dojem, že na zprávu nemá reagovat. V této souvislosti poukazuje žalovaný na odlišnou argumentaci v žalobě a ve vyjádření v doplnění odvolání ze dne 5. 11. 2012; zástupce žalobce v doplnění odvolání totiž uvedl: „Ze zprávy vyplývá, že na ni nemá příjemce přímo odpovídat.“ Žalobce, resp. jeho zástupce si tedy byli vědomi skutečnosti, že nemá být reagováno na výzvu zaslanou e-mailem přímo (využitím funkce odpovědět), a nikoli, že nemá být odpovězeno vůbec. Jakým způsobem má být reagováno, bylo uvedeno ve výzvě: prostřednictvím elektronického portálu pod stejným referenčním číslem.

Soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalobci doručena dne 11.7.2013) ani žalovaný (výzva k vyjádření ohledně možnosti rozhodnout ve věci bez jednání byla žalovanému doručena dne 30.7.2013) ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili nesouhlas s tím, aby soud rozhodl bez jednání (§ 51 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., dále jen „s.ř.s.“). Po provedeném řízení soud dospěl k názoru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podstatným pro posouzení jednotlivých žalobních námitek je skutečnost, že napadené prvostupňové rozhodnutí ze dne 1. 11. 2012, č. j. 554087/12/001535108891 je rozhodnutím, kterým správce daně odvolání žalobce zamítl pro opožděnost, a z tohoto důvodu odvolací řízení zastavil ve smyslu ust. § 113 odst. 1 písm. c) daňového řádu. Správce daně se v něm nezabýval meritem věci, nýbrž toliko konstatoval, že byla podána žádost o vrácení DPH za období 1.7.2011 – 31.12.2011, které nebylo vyhověno s tím, že žadatel nereagoval na výzvu doručenou dne 13.6.2012. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž posoudil námitky vztahující se k důvodům vydání

prvostupňového rozhodnutí tj. ignorování založené plné moci žalobce u správce daně a v důsledku nesprávného doručení napadeného rozhodnutí nesprávností závěru o marném uplynutí odvolací lhůty.

Rozsah, v jakém žalovaný odvolání žalobce posuzoval, je určující i pro možný rozsah soudního přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, jímž bylo odvolání zamítnuto. V souladu s uvedeným se proto odvolací orgán, potažmo ani soud, nemohl věcně zabývat odvolacími námitkami in merito. Námitky, kterými žalobci míří k samotnému posouzení žádosti o vrácení daně, jsou proto v tomto soudním řízení irelevantní. Z uvedeného vyplývá, že tedy námitky uvedené v pátém žalobním bodu jsou pro rozhodnutí ve věci zcela irelevantní a soud se vyjádří pouze k okolnostem oprávnění věc zamítnout pro opožděnost. Stejně tak se soud nebude zabývat srovnáním s další žádostí žalobce, které bylo vyhověno, jelikož v této věci bylo odvolání podáno jednoznačně včas a nebylo nutné řešit opožděnost podání jako v právě řešeném případě.

Stěžejní otázkou v daném případě je, zda správce daně měl a mohl brát ohled na plnou moc k zastupování daňového subjektu, která se správci daně dostala do jeho dispozice v souvislosti s jiným řízením. Tato otázka je namítána v prvním a druhém žalobním bodu.

Podle ust. § 27 odst. 1 daňového řádu osoba zúčastněná na správě daní si může zvolit zmocněnce, s výjimkou případů, kdy má při správě daní něco osobně vykonat. Podle ust. § 27 odst. 2 je plná moc vůči správci daně účinná od okamžiku jejího uplatnění u tohoto správce daně.

Účelem tohoto ustanovení je určit přesně okamžik, kdy vzniká zmocněnci oprávnění k zastupování osoby zúčastněné na správě daní a tomu odpovídající povinnost správce daně s touto osobou jednat (k tomu např. viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2015, č. j. 4 Afs 68/2015 – 35). U otázky týkající se vzniku zastoupení je nezbytné, aby oprávnění k zastupování vzniklo u konkrétního správce daně právě ve chvíli, kdy se plná moc dostane do jeho sféry, protože je tak postaveno najisto, od kdy má tento správce daně se zmocněncem jednat. Nejvyšší správní soud ve výše zmíněném rozsudku uvedl, že *„nelze požadovat po správci daně, aby jednal se zmocněncem předtím, než je mu známo, že zde takový zmocněnec je.“* Pro účinnost plné moci je tedy rozhodným okamžik, kdy se správce daně má možnost reálně seznámit s obsahem plné moci.

V daném případě je sporné, zda se mohl správce reálně seznámit s obsahem plné moci, která ale byla podána v souvislosti s jiným řízením.

Soud ověřil ve správním spisu, že v žádosti o vrácení DPH je žalobce označen jako FISCALE EENHEID ROLLECATÉ B. V., RADEKO BEHEER B. V., C. S., s adresou R D Bugelstraat 2, Staphorst, a bylo mu přiděleno VČP 660193114.

Plná moc správci daně byla doručena v souvislosti s žádostí o registraci k DPH dne 8. 8. 2012 a žalobce v ní byl označen jako ROLLECATÉ B. V. Označení subjektu v registračním záznamu k DPH znělo ROLLECATÉ GROUP B.V. se sídlem Zwerusstraat 3, Staphorst. Subjekt dostal DIČ CZ683134795. Správce daně tak registroval žalobce v jednotlivých řízeních jako dva odlišné daňové subjekty. Souvislost dané plné moci se subjektem figurujícím v řízení o vrácení DPH s označením jako FISCALE EENHEID ROLLECATÉ B. V., RADEKO BEHEER B. V., C. S., s adresou R D Bugelstraat 2, Staphorst, byla správci daně oznámena až v podání ze dne 19. 10. 2012 v rámci odvolání

proti rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost na vrácení daně. Správce daně o této souvislosti do té doby nevěděl.

Soud ověřil, že v interních systémech je elektronické zpracování žádosti o vrácení DPH nezávislé na programu registrace k DPH. V rámci řízení o vrácení DPH bylo žalobci přiděleno VČP, v řízení o registraci následně získal DIČ. V každém řízení figuroval subjekt pod jiným názvem a pod odlišnou adresou, v systémech neexistovalo identifikační číslo, které by ukazovalo, že v obou řízeních vystupuje tentýž subjekt. Je třeba dodat, že výchozí údaje, tj. odlišné údaje, které se vztahují k označení žalobce (FISCALE EENHEID ROLLECATÉ B. V., RADEKO BEHEER B. V., C. S., či Rollecate B. V.), byly správcem daně převzaty z úkonů žalobce, kde tato označení ve vztahu ke správci daně uváděl.

Vzhledem k tomu, že v každém řízení žalobce sám sebe označil jinými identifikačními údaji (důvod, pro který tak učinil, je nerozhodný), soud dospěl k závěru, že správce daně objektivně nemohl poznat, že plná moc zaslaná v rámci řízení o registraci k DPH se vztahuje i na subjekt v řízení o vrácení DPH. Správce daně přitom při doručování respektoval elektronickou adresu (i.v.d.hul@rollecate.nl), kterou žalobce uvedl v žádosti o vrácení DPH. Z uvedených důvodů tak v řízení o vrácení DPH mohla být plná moc účinná vůči správci daně ve smyslu § 27 odst. 2 daňového řádu až v okamžiku, kdy zástupce informoval správce daně, že v obou případech vystupuje totožný daňový subjekt, tedy až v podání odvolání ze dne 19. 10. 2012. Až v tomto okamžiku se totiž správce daně mohl seznámit s obsahem této plné moci pro účely řízení o vrácení DPH. Do té doby neexistovalo žádné objektivní propojení obou řízení, ze kterých by správce daně mohl usuzovat, že subjekt v řízení o vrácení DPH má zástupce.

Výše uvedenou otázku posoudil soud v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který (v posuzovaném případě v oblasti stavebního řízení) konstatoval: „Byla-li tedy obecná plná moc předložena v jiném řízení (byť u stejného správního orgánu), je třeba vztah zmocnění v rámci probíhajícího správního řízení prokázat správnímu orgánu znovu, byť třeba odkazem na plnou moc založenou v jiném spise.“ (rozsudek ze dne 13.1.2005, č. j. 2 As 29/2004 – 120). Soud je toho názoru, že tento princip lze analogicky vztáhnout i na daňové řízení. Pokud je správci daně zaslána generální plná moc v rámci jiného řízení a má se uplatnit i v řízení již probíhajícím, musí o tom daňový subjekt správce daně dostatečně informovat, aby mohlo dojít k účinnosti této plné moci ve smyslu § 27 odst. 2 daňového řádu.

V daném případě žalobce správci daně nikterak nesdělil, že v rámci probíhajícího řízení o vrácení DPH došlo ke změně v zastupování, navíc v obou případech uvedl jako své označení natolik odlišné údaje, že si správce daně objektivně nemohl obě řízení propojit.

Dle soudu tak správce daně nepochybil, když rozhodnutí ze dne 31. 8. 2012 zaslal pouze žalobci e-mailem, jelikož v té době objektivně nevěděl a vědět nemohl o existenci plné moci, která tak vůči němu nemohla být účinná ve smyslu § 27 odst. 2 daňového řádu.

Pro úplnost soud dodává, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že ust. § 82b ZDPH má přednost před úpravou zastupování podle § 41 daňového řádu. Toto pochybení v odůvodnění však nemá vliv na správnost celého rozhodnutí.

V ust. § 82b odst. 3 zákona o DPH je uvedeno: „Správce daně může činit veškeré úkony vůči žadateli elektronicky. Oznámení, výzvy a rozhodnutí ve věci vrácení daně osobě registrované k dani v jiném členském státě se doručují na elektronickou adresu uvedenou v žádosti o vrácení daně. Doručením se pro účely tohoto ustanovení rozumí odeslání datové

zprávy na uvedenou elektronickou adresu.“ Ust. § 41 daňového řádu pak stanoví: „Má-li osoba, které je písemnost doručována, zástupce, doručují se písemnosti pouze tomuto zástupci, a to v rozsahu jeho oprávnění k zastupování.“

Ust. § 82b odst. 3 se vztahuje pouze na situace, kdy žadatel o vrácení DPH není zastoupen, a je proto nutné činit veškeré úkony přímo vůči němu. Vzhledem k tomu, že v takovém případě správce daně musí komunikovat se subjektem registrovaným v zahraničí, což může řízení komplikovat, zvolil zákonodárce možnost zjednodušeného způsobu doručování prostřednictvím e-mailu. Pokud je však žadatel zastoupen, komplikace s přeshraniční komunikací odpadá, tudíž není nutné použít zjednodušený způsob doručování e-mailem. Je-li zahraniční daňový subjekt zastoupen, má správce daně povinnost komunikovat se zástupcem. Opačný názor by odporoval smyslu institutu zastoupení.

V daném případě však správce daně o zastoupení nevěděl a vědět nemohl, žalobce sám na své zastoupení v daném řízení správce daně nijak neupozornil, tudíž správce daně nepochybil, když rozhodnutí doručil e-mailem podle § 82b zákona o DPH. Soud tedy uzavírá, že žalobní námitky uvedené pod prvním a druhým bodem jsou nedůvodné.

Lze dodat, že žalobce se v žalobě původně označil rovněž jako subjekt Fiscale Eenheid Rollecate B.V., Radeco Beheer B. V., C. S., s adresou Bugelstraat 2, Staphorst, Nizozemské království. Teprve přípisem ze dne 5.8.2015 doručeném soudu dne 7. 8. 2015 změnil své označení v žalobě, které doložil výpisem z obchodního rejstříku, v němž je registrován s označením Rollecate B. V., se sídlem Staphorst, H. G. Zwerusstraat 3, 7951 CZ, Nizozemské království.

V návaznosti na výše uvedené soud konstatuje, že nedůvodná jsou i námitky uvedené ve třetím žalobním bodu. Protože rozhodnutí ze dne 31. 8. 2012 bylo žalobci doručeno v souladu s ust. § 82b odst. 3 zákona o DPH, lhůta k odvolání marně uplynula dne 1. 10. 2012. Podání ze dne 19. 10. 2012 tak bylo opožděné, a správce daně proto nepochybil, když odvolání zamítl pro opožděnost.

Soud považuje za neopodstatněnou i námitku, že žalobci nebyl obsah písemnosti znám a byl správcem daně informován o tom, že nemá na zprávu odpovídat a na případnou odpověď nebude brán zřetel. Soud ověřil, že zaslaný e-mail je koncipován jako „no reply“, což je standardní pokyn v rámci elektronické komunikace. Podle názoru soudu každý průměrný uživatel e-mailu je si vědom, že informace „no reply“ znamená, že adresát nemá na e-mail odpovídat přímo funkcí „odpovědět na e-mail“ či podobně, ale pokud chce reagovat, musí zvolit jinou cestu. Podstatnou je v daném případě skutečnost, že e-mail obsahoval detailní poučení jak v českém, tak v anglickém jazyce, jakým způsobem je možné se správcem daně v dané věci komunikovat. Soud ověřil, že v e-mailu byla uvedena přesná adresa správce daně ve Štěpánské 28, Praha 1, a dále měl žalobce k dispozici e-mail na podatelnu, dále webové rozhraní elektronického registru a číslo datové schránky. Z tohoto poučení jasně plyne, že žalobce si měl a mohl zvolit, jak na rozhodnutí reagovat, ale rozhodně poučení ani nenaznačuje, že by na něj nesměl reagovat adresát vůbec. Soud je toho názoru, že poučení v e-mailu bylo zcela jasné, a proto tuto námitku žalobce považuje za zcela účelovou, a tudíž nedůvodnou.

Stejně tak i námitky uvedené ve čtvrtém žalobním bodu neobstojí. Žalobce sice v obou případech uvedl stejné nizozemské daňové identifikační číslo, avšak vzhledem k rozdílným názvům subjektů a odlišným adresám nebyl správce daně objektivně schopen oba subjekty ztotožnit, jak bylo podáno výše.

Žalobcem uváděné ust. § 35 odst. 3 daňového řádu se zde neuplatní. Toto ustanovení uvádí, že v pochybnostech se považuje lhůta za zachovanou, pokud se neprokáže opak. V daném případě však správce daně žádné pochybnosti neměl. Pochybnosti mohou nastat zejména v případě absence důkazního prostředku o doručení písemnosti, avšak v daném případě bylo rozhodnutí doručeno e-mailem v souladu s ust. § 82b zákona o DPH. Jelikož podle § 82b odst. 3 se doručením rozumí odeslání datové zprávy na uvedenou elektronickou adresu, správce daně bez pochybností považoval den 31. 8. 2012 za den doručení předmětné písemnosti.

Ohledně námitek obsažených v šestém žalobním bodu soud uvádí, že navzdory nesprávnému výkladu vztahu mezi ust. § 82b ZDPH a § 41 daňového řádu (jak bylo vysvětleno výše) nebyl postup správce daně ani žalovaného účelový, napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné, když žalovaný v něm objasnil své úvahy vedoucí jej k zamítnutí odvolání žalobce. Správce daně neignoroval zastoupení daňového subjektu, jelikož o něm nevěděl a vědět ani nemohl.

Pokud jde o otázku práva na tlumočníka podle § 76 daňového řádu, námitka tohoto obsahu v odvolání vůbec nebyla zmíněna a nemohla být proto ani předmětem posouzení v napadeném rozhodnutí. Je třeba uvést, že podle daňového řádu se při správě daní jedná v českém jazyce a všechny písemnosti se taktéž vyhotovují v českém jazyce (§ 76 odst. 1 daňového řádu). Kdo neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočníka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady (§ 76 odst. 3 daňového řádu). Toto ustanovení stanoví, že správce daně musí při jednání daňovému subjektu dovolit mít tlumočníka, pokud tento subjekt prohlásí, že jednací jazyk neovládá. V daném případě však vůbec nedošlo k jednání, kde by byl tlumočnický potřeba, a navíc žalobci nebránilo nic v tom, aby si na své náklady opatřil překladatele, který mu přeloží obsah zasláné písemnosti. Námitka, že bylo porušeno v daném případě ust. § 76 odst. 3 daňového řádu, tedy neobstojí.

Stejně tak soud nemůže přisvědčit další námitce, a sice, že žalobce byl v rozhodnutí ze dne 31. 8. 2012 nesprávně poučen. Jak bylo vysvětleno výše (k námitkám ve třetím žalobním bodu), rozhodnutí obsahovalo jasné poučení, jak na něj má žalobce reagovat, a označení „no reply“ pouze upozorňovalo, že reakce nemá být zaslána jako přímá odpověď na e-mail.

Na základě všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 26. srpna 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.